

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 2 жовтня 1986 року

№ 118 (3781).

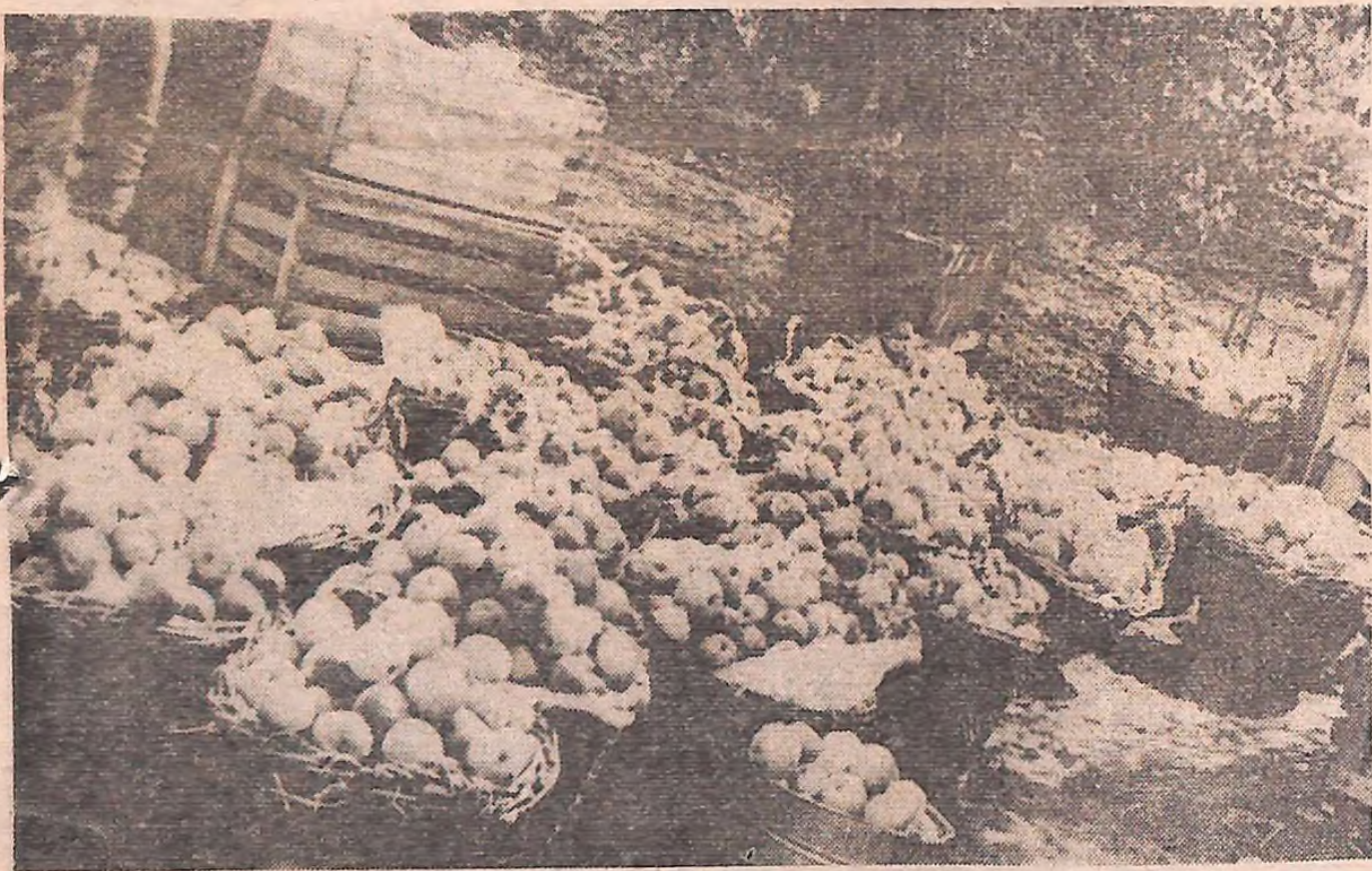
Ціна 2 коп.

ФОТОРЕПОРТАЖ

На знімках: Тетяна ІГНАТЬЄВА із групи бухгалтерів технічного механізації сільськогосподарства на збиранні слив; господарка саду Герой Соціалістичної Праці Антоніна ГНАТІЄВА; ось лік вони — осінні дари!

Фото В. ГРИБА.

Можливості ініціативних груп

Хоча форма комсомольського впливу на вдосконалення виробничих процесів підтримана й у Гайворонському районі. Мова про комсомольські пости якості. Комітет комсомолу Закарпатського графітового комбінату постановив зробити роботу серед спілчан та молоді підприємств як-от сільськогосподарської — в змаганні за присвоєння клейма «Комсомольська гарантія якості» неформальним.

Окремо виділялися кілька підрозділів, де особливо наполягалося на змаганні. Секретар Сергій Мальцев з к/о контролюючих підприємств приладів на збагачувальній фабриці доповідає про те, що в них на ділі результати діє як КМ, так і ініціативна група новаторів, які вже чи-

мало принесли до вдосконалення виробничих процесів. Впровадження розробленого ними пробовідбирника дозволило скоротити використання ручної праці, до якої тут вже навіть звикли. Ефект від впровадження й у карбованцях чималий — кілька тисяч. До складу ініціативної групи входять такі активісти, як сам секретар депутатської Ради народних депутатів сільосар Сергій Мальцев, його колега Ігор Костюк та інші.

Спілчані й молоді виробничники діляться гірничого цеху (секретар Володимир Сухманюк) запропонували цілий ряд нових розробок щодо технології підвигів робіт. Вони розробили якісно новий паспорт цього процесу, що дало можливість значно збільшити ви-

хід гірничої маси. Тут серед кращих — помічник машиніста екскаватора Микола Марчук, машиніст екскаватора Василь Виговський. А якість їх роботи прямо залежить від вмій дій колег-водіїв. Автотранспортний цех гідно представляють такі виробничники, як молоді комуністи Сергій Добровольський і Сергій Бурдейний. За ними впевнено закріплюється авторитет кваліфікованих майстрів своєї справи, добре вони економлять і надійно змащувальні матеріали.

Готовий доповідати про здобутки й секретар комсомольсько-молодіжної бригади Олег Любчик з механічного цеху по виготовленню втулки шатуна Гайворонського тепловозремонтного заводу. Молоді виробничники цього підприємства також включилися у змагання за право володіти почесним клеймом. У місті й районі все більше дослідників ініціативи

Н. ВЛАНОВА.
Гайворонський район.

Лісля «МК» Виступи

«Це рятівне слово

«погода»

Під таним заголовком 26 серпня було опубліковано критичну кореспонденцію, де йшлося про незадовільні результати по заготівлі нормів в окремих господарствах «Компанійського району».

Відповідь на газетну публікацію надіслав голова Компанійського районного агропромислового об'єднання А. П. РАДКЕВИЧ. Він повідомив, що «Критика визнана справедливою. На засіданні РАПО були заслухані звіти про кід заготівлі нормів головного агронома колгоспу імені Свердлова В. Я. Дубини і головного агронома колгоспу «Іскра» М. О. Непокитого. За порушення технології вирощування кормових культур і взагалі низьку культуру землеробства обом головним агрономам суворо вказано.

В той же час колгоспам імені Свердлова та «Іскра» надано допомогу технікою».

Зустріч з активом

В обкомі ЛКСМУ відбулася зустріч комсомольських активістів Кіровоградської області з журналістами редакції «Молодого комуніста». Бесіда про перебудову в комсомольській роботі, про її висвітлення на сторінках газети велася у формі «запитання — відповідь». Чому кіровоградські комсомольці не спішили включитися в початку газетою розмову «Перебудова: твоя позиція? Який

внесок місцевих комсомольців у запровадження в місті нових форм дозволя? Ці та інші питання були обговорені на зустрічі.

Комсомольські активісти хотіли б частіше бачити газетарів у виробничих та учнівських колективах, у місцях масового відпочинку молоді, а журналісти запросили співрозмовників стати активними громадськими помічниками обласної молодіжки.

СОЮЗ ДОЯРОК ІЗ «СОЮЗУ»

4203, 4167, 3530, 2930, 2850. Цифри як цифри, скажете ви. Нічого незвичайного. Якщо не сказати, що це — надої молока від корови лише за 8 місяців року. І якщо не додати, що належать вони п'ятом молодим дояркам. Відповідно Лідії КУЖЕНКО, Марії КОВАЛЕНКО, Любові САНЖАРІ, Наталці ВЕРБОВІЙ та Світлані ПОТОПІЛЬСЬКІЙ.

Молодим дояркам з одного району — Знамянського. Молодим дояркам

з одного колгоспу — «Союз». Колгоспу, про який не скажеш, що він надмірно забезпечений кормами, або ж має якісь особливі високоудійні породи тварин. І тут буває те, що інколи називають об'єктивними причинами низьких результатів.

Так у чому ж секрет успіху молодих доярок?

Секрет — у них самих. В їхній чесній, добросовісній праці. В їхній сумлінності, старанності.

Наш кор.

Увага!

«МК» збирає друзів

5 жовтня, в неділю, у Знамянці, в Палаці культури залізничників відбудеться свято газети «Молодий комуніст», присвячене Дню Конституції СРСР та XX з'їздові ВЛКСМ.

Одним із важливих завдань для радянських людей, всіх прогресивних людей світу залишається збереження миру. Знамянчани (а також усі бажуючі) зможуть оглянути виставку політичного плаката, взяти участь у мітингу «Не дамо підірвати мир!». Вашій увазі буде запропонована бесіда на тему: «Молодь і ідеологічна боротьба».

У рамках свята проводитимуться змагання з легкоатлетичного кросу, велопробіг, блиц-конкурс ша-

хівців, виставка юних техніків, показові екскурсії авіамоделістів та картингістів.

Кульмінацією свята стане усний випуск «Молодого комуніста» та прес-конференція з працівниками редакції. Ви матимете змогу віч-на-віч зустрітися з героями наших публікацій, у безпосередньому спілкуванні з'ясувати для себе те чи інше питання, що стосується обласної молодіжки. Останньою сторінкою випуску буде зустріч з гумористами. На святі газети виступлять з концертами учасники художньої самодіяльності.

У широкому асортименті буде представлено промислові та продовольчі товари.

БАРВИ ТЕАТРАЛЬНОЇ ОСЕНІ

Покладанням квітів до пам'ятників В. І. Леніну та засновнику українського професійного театру М. Л. Кропивницькому в Кіровограді, переглядом уривків із вистав кращих самодіяльних драмколективів завершилося в області шістнадцяте театральне свято «Вересневі самоцвіти».

За тиждень свята аматори сцени показали жителям міст і сіл Кіровоградщини сотні вистав і концертів; виступали перед публікою й професіонали — артисти Сухумського грузинського драмтеатру імені К. Гамсахурдіа, Московського обласного театру ляльок, а студенти Київського інституту театального мистецтва, котрі щороку традиційно ставлять п'єсу І. К. Тобілевича, цього разу привезли кіровоградцям «Мартину Боруюлю».

«Вересневі самоцвіти» проходили не тільки на сценах, а й в ахтових залах навчальних закладів та бібліотек; з активною участю молоді. Наприклад, студент Кіровоградського педінституту імені О. С. Пушкіна Олег Бабенко написав до редакції про науково-практичну конференцію «Край корифеїв українського театру», проведену обласним управлінням культури, обласною організацією Товариства пам'яті Історії та культури й інститутом. Член Спілки письменників М. К. Смоленчук, студенти І. Швець, С. Дручук, Т. Соколова та інші підготували реферати-дослідження з історії розвитку театального мистецтва у нашому краї.

Наш кор.

«ПРОЖЕКТОРИСТИ»?

ДОВЕДІТЬ!

ДОСВІД,
ПРОБЛЕМИ

КОМСОМОЛЬСЬКІ «прожектористи» — один з важливих елементів боротьби з безгосподарністю, крадіжками, приписками і т. ін. «КП» тим самим — один з найважливіших показників бачення і активності комсомольських організацій.

Порівняно недавній партійний рішення щодо ініціативи й нетрудових доходів істотно скоригували діяльність районного штабу «КП». Підсумки рейдів-перевірок наших «прожектористів» підтверджують: у цих питаннях роботи ще немало. Так, під час останніх рейдів виявлено два чоловіки, що їхали за кермом в нетверезому стані, три — займалися дрібними крадіжками. Є й ряд фактів, де службовий транспорт використовувався з особистою метою, причому й такою, як... заправити спиртом.

На жаль, треба самокритично визнати, що в роботі «КП» на місяцях є ще серйозні упущення. Формалізм, відверта пасивність, невміння доводити почату справу до кінця характерні для молодих дозорців колгоспів імені Енгельса, імені Шевченка, «Прапор комунізму». А в колгоспі «Прогрес» новопразькі «прожектористи» випускають стипендію тільки до свят і знаменних дат.

А позитивний досвід між тим є. Ось, скажімо, комсомольська організація колгоспу імені Калініна (секретар Леонід Трофимов, начальник штабу «КП» Станіслав Глушенко). «Прожектористи» тут ініціативні, винахідливі, їх цікавить кожна деталь. Тут можна говорити не лише про хорошу роботу «КП», а й про особистий почерк діяльності молодих дозорців.

Є вагомі успіхи в роботі «прожектористів» колгоспу «Червоний прапор». Начальник штабу «КП» Василь Сіренко подбав про створення неформальних постів «КП» на кожній виробничій ділянці. По матеріалах стипендію «КП» періодично приймає рішення правління колгоспу. Можливо, така діяльність роботи багато о чому залежить від тісної співдружності «прожектористів» з колгоспною групою народного контролю. До речі, двоє членів «КП» колгоспу одночасно є й членами групи НК господарства.

У тісній взаємодії з народними контролерами бу-

дують свою роботу і «прожектористи» колгоспів «Заповіт Леніна», «Перемога».

Якщо вже мова зайшла про взаємодію НК і «КП», то треба відзначити таке в діяльності районних організацій. Практика сільських рейдів районних народних контролерів і «прожектористів» себе повністю виправдовує.

НЕ МОЖНА не сказати про об'єктивні труднощі, що, на мою думку, заважають «прожектористам» працювати так, як цього вимагає «Положення про «Комсомольський прожектор». До речі, про деякі з них уже говорилось в «Молодому комуністі» 31 травня цього року в інтерв'ю з начальником Онуфрійського районного штабу «КП». Так, відсутність посвідчень, що наочно підтверджують місцю молодого дозорця, іноді стає для того чи іншого порушення істотним аргументом: «А хто ви такі? Прожектористи? Доведіть!». Наші повноваження треба документально закріпити, централізовано затвердивши єдину для всіх «прожектористів» форму посвідчення.

Ще. Як добитися високого проценту якби начальників штабів і постів «КП» на районні семінари? Над цим питанням задумувались не раз. Звичайно, на семінарі комсомольських патяжків ми даємо завдання і «прожектористам». Але, зрозуміло, було б краще хоч би раз у квартал зустрічатися з начальниками штабів і постів «КП» віч-на-віч. Думаємо, створити при районному комітеті народного контролю постійно діючі школи молодих контролерів і комсомольських дозорців, де активісти змогли б опанувати теорію і практику сучасного економічного аналізу, методику організації і проведення перевірок і т. ін. Чи вдасться це нам — покаже час.

Завершуючи свою розповідь, скажу прямо: робота багатьох штабів і постів «КП» в районі не відповідає вимогам сьогоднішнього дня. І прикро, що робота райштабу «КП», на жаль, не стала для них у повній мірі позитивним прикладом. І не тільки через об'єктивні фактори.

Г. НЕДОВІТКІН, перший секретар Олександрійського райкому комсомолу, начальник районного штабу «Комсомольського прожектора».

КОПІЙКИ — НЕ ДРІВ'ЯЗОК!

РЕЙД

МАГАЗИН № 1 міськплодоовочекомбінату, розміщений на вулиці Леніна. На перший погляд, усе ніби в порядку. І виставлені в залі контейнери з овочами хорошої якості й товарного виду: капуста, буряки, морква. І просторий та прибраний торговельний зал...

Черга була невелика, але ми не стали робити традиційної контрольної закупки, аби виключити всяку випадковість. Попросили молодшу продавщицю Людмилу Соболеву переважити вже куплений жінкою кілограм моркви. І що ж? Л. Соболева, як виявилось, недоважила 50 грамів. Дріб'язок, не коштує й копійки, як потім нас переконували працівники магазину. Надалі ми спробуємо переконати Л. Соболеву та замагазину Н. А. Мішко в тому, що нетрудова копіяка породжує бажання перевести її в карбованці.

Огляд приміщень магазину виявив, що в «підсобці» стояв контейнер з ріпчастою цибулею, якої у продажі, на жаль, не було. Щоправда, цибулі там було небагато і вона вимагала перебирання. Останнє й стало основним мотивом виправдання працівників магазину.

Немає кому перебирати, — розпачливо розводить руками Н. А. Мішко. — Й так, замість трьох продавців в залі працює лише один. Не вистачає кадрів...

Дійсно, в магазині, та й у міськплодоовочекомбінаті в цілому, з кадрами сутужно. Чому? У магазині, навіть таких великих, як магазин № 1, відсутня елементарна механізація вантажно-розвантажувальних робіт. А контейнерний спосіб реалізації овочів практично не застосовується: усі або майже всі, процеси виконуються вручну.

Отож йдуть продавці, не витримують подвійного навантаження, працюючи і за продавця, і за вантажника. Тому іноді й

попадають на їхнє місце випадкові люди. Про що ж думали у торговельних організаціях, коли готувалися до осового сезону? Що на це скаже директор міськплодоовочекомбінату М. С. Риченко?

ПОДАЛЬШЕ місце нашого перебування — колгоспний ринок. Рядками розташувались ларьки, підпорядковані міськплодоовочекомбінату, міськкоопторгу. Повсюди — черги. Усі поспішають — і продавці, і покупці. І наряд чи багато тих, хто в цьому поспіші перевіряє правильність заважування продавцями овочів.

Факти, що підтверджують цю думку, не заставляли себе довго шукати. На 10 копійок нас обрахувала продавця міськплодоовочеторгу Л. М. Михалковська, на 28 — продавця міськкоопторгу Л. П. Славська. Деякі можуть закинути: «Копійки!». Спробуємо ці копійки перевести у грами, кілограми. Так, наприклад, Л. Славська недоважила нам 700 грамів солодкого перцю. А на 10 копійок, на які нас обрахувала Л. М. Михалковська, можна придбати кіло капусту і майже кіло — моркви.

По меншій мірі наївні аргументи щодо того, ніби овочами без обсяжувальних торговати неможливо. Бо є багато таких, хто не розмінює свою професійну честь на копійки. Але в день перевірки осових пунктів продажу з п'яти продавців лише єдиною (на жаль!), котра не порушила Правил радянської торгівлі, була продавця магазину № 10 О. М. Ситникова...

Рейдова бригада спецгрупи по торгівлі обласного штабу «Комсомольського прожектора»: Т. АУЛІНА — продавця об'єднання «Продтовари», М. ШУЛЬГІНА — продавця УТО «Кіровоград», Н. КУЗНЕЦОВА — інструктор обкому ЛКСМ України. м. Кіровоград.

ОПЕРАЦІЯ «ЗАСІКИ»

ШАБАШНИКАМ ЗАПЛАЧЕНО НІЗАЩО

Про роботу районних «прожектористів» в рамках операції «Засіки» розповідає перший секретар Петрівського РК ЛКСМУ, начальник райштабу «КП» Микола ПЛАТОШИН:

В рамках Всесоюзної операції «Засіки» районним штабом «КП», штабам та постами «КП» первинних організацій було проведено ряд рейдів-перевірок в господарствах району. Основна увага приділялась підготовці техніки та складських приміщень до збору та прийому врожаю, якості збирання врожаю, збереження врожаю під час перевезень та збереження зерна в складах.

У червні були проведені рейди-перевірки по заготівлі сіна, сінажу, вітамінного борошна в колгоспах імені Леніна та імені Ілліча.

Хід перевірки встановив, що в колгоспі імені Леніна в цілому непогано позначилися по заготівлі кормів для громадського тваринництва. Поблизу МТФ № 2 вивершені дві смрти яєчної сіна люцерни, температура під постійним контролем, в разі потреби можна увімкнути вентилятори. Гірші справи на АВМ цього господарства. Коли потужність агрегату дозволяє видати 10 і більше тонн гранул, їх виготовляють менше 4 тонн, бо агрегат працював з тривалими зупинками.

При перевірці ферми в Олександродарі завідувач фермою не міг сказати, скільки корму в невеликій скірті, чому не контролюється температура...

Зелена маса надходила на АВМ і в години коров'як з поля. Так от, за дев'ять днів роботи на це поле пішло з керівників не навідувався. А наслідки безконтрольності такі: в день нашого перебування більше чотирьох годин минуло, як виїхав з ляду комбайн КМФ-1.8, і піхто не направив на іншу роботу два автомобілі, хоча останнім, певно, слід було завантажитися на іншому полі і такі забезпечити роботу АВМ.

На МТФ № 4, де планувалось засиртувати норм, не було вагової. Автомобілі робили «ган» до колішнього току, де зберігалися примітивні ваги. Великі причепи тут зважати було ніяк, що створювало можливість заготовляти паперові «кормооддиниці». Перевірили заготівлю норм на МТФ № 3. Підібрано справді героїчними зусиллями під час нічних вахт, сіно лежало не засиртуване. На чималій площі розкиданого його було близько сотні тонн. І хоч колгоспні спеціалісти, а серед них немало комсомольців, теж знали, що при такому «зберіганні» втрачається не лише зовнішній вигляд, а насамперед нарост, проте оперативності в питанні ремонту техніки не проявили.

На початку жнива було проведено рейди-перевірки в колгоспі «Україна» та в радгоспах «Петрівський» і «П'ятихатський».

На машинному дворі

другого відділка колгоспу «Україна» з наявних 8 комбайнів у полі працювало лише 3. Решта, в тому числі два нових, з різних причин стояли. Тим часом голова колгоспу був занепокоєний будівництвом... лазні. За порадою місцевого поста «Комсомольського прожектора» були оглянуті причепи для соломи, відремонтовані залізничні шабашниками. Висновок одинотайний: заплачено «гостям» нізащо. Ось машинний двір другого відділка радгоспу «Петрівський». Тут було декілька машин без іскрогасників, не всі комбайни були уціленені проти втрат зерна. Порадували поля радгоспу «П'ятихатський», які були обшукані, обрані, готові до збирання врожаю.

У рамках операції «Засіки» була також проведена рейдова перевірка ритмічної роботи транспорту, скорочення простой під навантаженнями і розвантаженнями, запобігання втратам продукції при перевезенні на Радгоспському елеваторі. В ході цієї перевірки було встановлено, що всі наявні резерви і можливості використовуються не в повній мірі, в результаті чого допускалися окремі випадки затримки вагонів під розвантажувальними і навантажувальними операціями. Так, за п'ять місяців цього року допущене несвочасне розвантаження 9 вагонів із зернофуражем, (простой понад допущені норм — 60 годин), за що з підприємства було стягнуто штраф. Одним із причини понаормативних простой вагонів під вантажними операціями виявилась недостатність чіткої злагодженості в організації розвантажувальних робіт, низька ефективність використання механізмів.

Була також перевірена організація роботи заготівельних і переробних підприємств по дотриманню технології приймання, переробки, закладання на зберігання плодоягідної продукції та овочів в районній заготівельній конторі. В ході перевірки було виявлено ряд недоліків, після чого були вжиті заходи: в найкоротші строки було організовано перебирання картоплі і овочів, дотримувалась режим зберігання і безперервного постачання плодоягідною продукцією торгівлі.

Триває збирання кукурудзи на зерно, цукрових буряків і доставка продукції поїзів на токи, хлібоприймальні підприємства, цукрозаводи. Об'єктом основної нашої уваги стають питання організації роботи в полі, оперативності доставок, особливо буряків, на місця призначення.

Отже, рейди продавців...

ЗНАК БРАКОРОБА ПРИСВОЄНО.

Голованівський районний штаб «КП» повідомив: проведено рейд-перевірку з питань зберігання міндобри в деяких господарствах району. Прямо-таки кричущі факти безгосподарності були виявлені в колгоспі імені Калініна (голова колгоспу В. Д. Зінчук). Перше враження, коли потрапив на склад міндобри, однозначне: тут сталося стихійне лихо. Та, виявляється, не погода винна, а тутешні господарі. Точніше, безгосподарники. Приміщення — без дверей, добрива зна-

ходяться... поряд зі складом, розкидані. Перебування мінеральної поживи просто неба призвело до її охам'яніння.

Не кращий стан справ у колгоспах імені Тельмана (голова Г. А. Коробко), імені Шевченка (М. Н. Панченко), імені Суворова (О. М. Пахолок) та імені Карла Маркса (П. С. Чернієнко).

Для наочності «прожектористи» надіслали кілька фотографій, один з яких — з колгоспу імені Калініна — ми вирішили опублікувати. Коментаря він не потребує.

Безгосподарність у зберіганні цінних компонентів для підвищення врожайності виявлено молодими дозорцями також у колгоспах імені Леніна Новоукраїнського та «Зоря комунізму» Вільшанського районів.

В ОБЛАСНОМУ ШТАБІ «КП». Згаданим вище господарствам за байдуже і безвідповідальне ставлення до зберігання мінеральних добрив присвоєється «Знак бракороба». Чекаємо відповіді про вжиті заходи.

ДОБРЕ ВСІМ, КОЛИ ДОБРЕ КОЖНОМУ ЗОКРЕМА

Влітку цього року жителі вулиці Пушкіна, Чалаєва, Тобілевича, Каховської, Артема, провулка Знаменського обласного центру звернулися до голови Кіровоградської районної Ради народних депутатів міста Александровича В. Є.

з проханням допомогти. Справа полягала в тому, що в липні цього року по вулиці Чалаєва міськсанепідемстанцією було заборонено подальшу експлуатацію магазину № 95. Люди вимагали переглянути рішення, оскільки в їхньому районі живе дуже багато престарілих — ветерани Великої Вітчизняної війни та праці, пенсіонери — їм важко ходити далеко.

На запит райвиконкому надійшла відповідь (жителів копія) від завідувачі міськторгвідділом А. В. Бендеченко, де говорилося, що перевіркою на місці представниками міськторгвідділу також подаль-

ша експлуатація магазину № 95 визнана недоцільною: санітарно-технічний стан приміщення незадовільний, складські та підсобні приміщення, водопровід, каналізація, опалення — відсутні. Холодильне обладнання не працює. Загальна площа магазину 25 квадратних метрів.

У відповіді також повідомлялося, що найближчий продовольчий магазин № 23 знаходиться на відстані до 200 метрів. Площа його торгового залу становить 73 квадратних метри.

Директору міського роздрібного об'єднання «Продтовари» тов. Демченко Л. Н. доручено збільшити магазину № 23 фонди продовольчих товарів повсякденного попиту.

Хто був у магазині № 95, погодиться, що рішення санепідемстанції правиль-

не. Такі торгові точки треба закривати. Але натомисть треба пропонувати щось взамін. Адже згадане приміщення стало непридатним для подальшої роботи не в один день. Мешканці цього району пам'ятають його таким не рік і не два. Отже, був час підшукати або збудувати інше приміщення. Звичайно, це вимагає часу, зусиль, коштів. Але ж у незапам'ятні часи якось тобі пивничку могли спорудити за кілька місяців. Звичайно, закрити найпростіше. Зміряли віддалі, розраховували час, за який можна дійти до магазину. Хто може? Хлопчик, чи старенький дідусь. А скільки треба йти людині, яка проживає, скажімо, біля обласного комітету ДТСААФ аж на початок вулиці Пушкіна? А ближче магазинів немає.

Партія й уряд ставлять завдання — постійно покращувати умови життя

радянських людей. Кому в даному випадку покращені умови? Жителям мікрорайону, де закрили торгову точку, чи тим жителям, де вдвоє збільшились черги в магазині. А може продавцям, на яких навантаження також зростає? Можливо, працівникам районної та міської Ради народних депутатів це принесло полегшення? Ні. З того, що доводиться розглядати ще й ці скарги, видно — ні.

Передбачаю запитання: «Ну гаразд, а які ж пропозиції щодо виправлення становища?». Думаю, ніхто не буде запевняти стосовно того, що умови людям треба створювати. А щодо конкретного випадку, то тут треба чітко визначити конкретних виконавців, засукати рукава та й за діло. Невже завтра має бути гірше, ніж було вчора?

В. АФАНАСІЄНКО.

Ось уже півстоліття живуть у серцях юних читачів герої книги Софії Могилевської «Наз на гучний барабан». Зараз на Київській ордену Леніна кіностудії художніх фільмів імені О. П. Довженка почалися зйомки широкоформатної картини по цій книзі.

Ставить фільм режисер, заслужений діяч мистецтв УРСР Євген Шерстобитов, оператор-постановник Олександр Черний.

Фільм для дітей «Наз на гучний барабан» присвячується 70-річчю Великого Жовтня і вийде на екрани в наступному році.

На знімку: кадр з фільму. В ролі юного барабанщика Ларина — одеський школяр Сергій ШЕРБІНІН.

Фото Ю. МОСЕНЖИНА. (Фотохроніка РАТАУ).

ПАМ'ЯТКА ІСТОРІЇ

ЧИ БАКАЛІЙНИЙ СКЛАД?

Як автора публікації «Якби ви вчилися так, як треба», мене не задовольнили відповіді учасників розмови, вміщеної в газеті 14 серпня ц. р. під заголовком «Де нам пощастило народитися». Навпаки, стурбували ще більше. Тому вирішила продовжити розмову з людьми, що мають безпосереднє відношення до збереження історичних цінностей.

БЕСІДА ПЕРША

Мій спірозмовник — головний архітектор області В. О. РАК:

— Гадаю, що найближчим часом у нас у відділі буде одиниця старшого інженера по охороні пам'яток історії та архітектури. Плануємо проводити облік і реєстрацію таких об'єктів, намічати конкретні дії. У Кіровограді працює з кінця 70-х років. Історією цього краю, відверто кажучи, серйозно не займався. Думаю надолужити. Ось читаю книгу, унікальне видання 1898 року А. Пашутіна «Історический очерк о городе Елисаветград». Що плануємо зробити в обласному центрі? Проведено роботу по виділенню охоронних зон центральної частини міста. Київський інститут реставрації працює над двома кварталами вулиці Леніна. Кіровоградський філіал Укрдержбуду проводить роботу по реставрації двох кварталів. Плануємо на-

дати цій вулиці (в минулому Дворцовій) того вигляду, що був на початку століття. Наприклад, зняти асфальт, бо під ним кам'яна бруківка тих часів. В охоронній зоні буде створена мережа пішохідних вулиць (Леніна, Гоголя, Дзержинського та інших) і строго обмежений доступ транспорту. Але для того, щоб все це стало реальною дійсністю, слід мати достатню будівельну базу. Для вирішення цих питань є дозвіл Держбуду УРСР. Тепер слово і конкретні дії за Кіровоградським міськвиконкомом, якому треба клопотати перед Міністерством житлово-комунального господарства УРСР про остаточне розв'язання цих питань.

Крім того, дуже болюче питання — будівельно-лицувальні матеріали. Все старе місто збудоване з червоної лицувальної цегли. На сьогодні в області така цегла не виробляється, та й не скоро планується. Крім цегли, можна ще використовувати декоративні види штукатурки, які в Кіровограді на даний момент виготовляють тільки одна бригада рембудтресту. Всі інші будівельні організації просто відмовляються від такого виду робіт. Ім би скоріше і простіше. А для того, щоб у тязини старої забудови міста органічно вписувалися нові споруди потрібен саме такий матеріал і засоби будівництва. Тоді б

ПРОДОВЖУЄМО РОЗМОВУ

не було цієї строкатості, різнокольорових, різностильових будинків, яку ми бачимо сьогодні.

Що стосується історичних об'єктів Кіровоградської області — тут непахатий край роботи, історична «цілина». І становить усипальниці Раєвських, старих церков (їх немало), інших історичних об'єктів на сьогодні потрібно корінної зміни. Як може колгосп, на території якого знаходиться усипальниця Раєвських, один щось зробити. І потім, як такий історичний об'єкт підпорядкований колгоспу? Це те ж саме, якби будинок-музей А. П. Чехова у Ялті був підпорядкований виноградарському радгоспу...

БЕСІДА ДРУГА

Заступник голови правління обласної організації Товариства охорони пам'яток історії та культури Г. П. МЕДВЕДЕВА:

— Я вже 7 років чую розмови щодо одиниці по охороні пам'яток в штабі архітекторів, — говорить Ганна Павлівна. — Тільки віз і досі там. В свій час ми замовили бланки паспортів на цінні об'єкти і планували з обласною архітектурою провести їх облік. Та діло не зрушило з місця. На жаль, наше товариство не має юридичного права примусити ті організації, що містяться в історичних спорудах, робити ремонт, реставрацію приміщень. Це можуть зробити тільки ви-

конками місцевих Рад. Скажу про болюче місце — Покровську, або, як ми всі звикли її називати, Ковалівську церкву, збудовану 1849 року. Ще в 1964 році вона була в хорошому стані. Цей цінний історичний пам'ятник архітектури передали на баланс торгівлі, яка там утворила склад-комору для солі та цукру. Вони ж вологу притягують! Церкву ніколи не ремонтували. Це аварварство. Ми не можемо примусити звернутися геть з історичної фортеці оті гаражі — «крєпости», про які ви писали. А ще на території фортеці знаходиться розчинний вузол, який завдає такої шкоди, що важко собі уявити. Хочеться запитати у Кіровоградського райвиконкому, коли буде переведено в інше місце розчинний вузол та гаражі?

Хочу поставити питання: чому споруду по вулиці Карла Маркса, де містився магазин «Туристи», збираються зносити?

Цілком згодна з Галиною Павлівною. Адже «Туристи» добре гармонують в стильовому відношенні з «Будинком одягу».

Ще одне питання було порушено — реставраційні кадри. Планується в кожній області мати реставраційні майстерні.

— Серйозніше слід працювати студентам-історикам у архівах, — сказала Г. П. Медведєва. — Правда, вони працюють в археологічних експедиціях на території Кіровоградської області, копають кургани. Але архівна робота дала б багато цінних знань про наше місто і край і самим студентам, і всім нам, якби вони обнародували результати свого пошуку.

К. ТЕРЕНТЬЄВА.

Юрій ДМИТРЕНКО

ПРИГОДНИЦЬКА ПОВІСТЬ

ТРАГЕДІЯ НА ШОСЕ

Слідчий міліції... Так хвилину тому назвав себе цей привітний чоловік у сірому костюмі. Поправивши на плечях лікарський халат, він обережно присів на стілець біля ліжка.

Відаїдувач подобався: засмагле обличчя, високий лоб, добрі карі очі, короткі чорно-руді вуса, ямка на боріді... Татко якось говорив, що така зовнішність буває у людей добрих, довірливих. Спомин боляче торкнувся свідомості, схоже, й візит цього симпатичного дядечка пов'язаний із страшною аварією на шосе.

Ще й досі Степанко Митлюк не усвідомив до кінця — як усе трапилось. Був звичайний вихідний день. Втім, не такий уже й звичайний: тієї суботи татко з самого ранку був уже вільний. Вони зібралися, нарешті, до лісового озера. Рибальські снасті давно наготували, не терпілося випробувати автотуристське спорядження — симпатичний чотиримісний будиночок-палатку, якого виграла мама торік на журналістську лотерею.

Вийшли рано, до озера було кілометрів сорок. Якби ж то знати наперед свою долю...

Відаїдувач тим часом діставав з яскраво розмальованого пакета схожі на невеликі м'ячики апельсини, цукерки, печиво. Іншим разом все це, може, й зацікавило б Степанка, але тепер він дивився збайдужіло, відчужено, немов не йому викладали гостинці. Звідтоді, коли зрозумів, що залишився на світі сам, що більше ніколи не побачить усмінене батькове обличчя, добрі мамині очі — відчай притуплював усі інші почуття й бажання. Як же тепер бути? Самому без батьків?

— Болить? — кивнула слідчий на загінсовану ногу. Степанко заперечливо хилитнув забинтовану ногу.

— Тепер уже ні. Зразу боліло дуже... У грудях... Голова... А нога тільки нис. Та ще поворухнутися не дає. І свербить...

— Це добре — гоїться... По собі знаю: півроку тому мене так само загінсували. Лікарка в мене страх яка сувора була. Не рухайтесь, каже, Максиме Михайловичу, а то кістки неправильно зростуться. А ворухнутися страх як хотілось... Перетерпів.

Слідчий замовк, потім хитрувато зиркнув на Степанка.

— Головне — руки цілі, їсти можна: швидко одужаєш. Тільки не розкисай. Це найголовніше. Там однокласники твої в палату раються, провідувати прийшли. Не пускають їх сьогодні, то вони просили передати, що завтра після уроків прийдуть. Вони тобі книжок там наготували... Читай — час швидко мине. Тепер, Степо, я тобі кілька запитань поставлю, тільки ти не спіши відповідати, подумай добре... Це для нас дуже важливо... Розумієш, не все ясно з цією аварією. Знаю, нелегко тобі згадувати, але треба допомогти.

Степанко звів очі на Максима Михайловича: в чому він може допомогти міліції?

— Розумієш, коли автоінспекція розбиралася з причиною аварії на шосе, то виникли деякі сумніви. Нам з тобою треба їх розвіяти, або ствердити... Розумієш?

— Не зовсім...

— Ким працював твій тато ти знаєш?

— Знаю. Інженером.

— Правильно, але інженером не простим, а конструктором-випробувачем на автомобільному заводі. До того ж водій він був, ти знаєш, віртуозний: на двох колесах міг їздити. А тут на рівній дорозі побуцався. Скажу тобі ще одне: машина ваша не зовсім завичайною була — у ній працівники державтоінспекції прилад один установили.

— Секретний? — очі в Степанка спалахнули цікавістю.

— Ні, — слідчий залишався серйозним. — Не секретний, але справа в тому, що його після аварії в автомобілі не знайшли. Коли він зник — до аварії чи після всього, — не відомо. Нам це важливо знати... Може, ти бачив цей прилад в кабінці, ось глянь?

Слідчий дістав з бокової кишені піджак кілька фотографій, простягнув їх Степанкові. На знімках був невеликий, розміром з сірникову пачку кубик з кількома вічками малесеньких електричних лампочок. На одній фотокартці — закритий, на другій — зі знятою передньою кришкою. Звичайно, Степанко бачив цей кубик в таткових «Жигулях». Прикріплений він був під дошку для приладів, батько називав його «діагностиком», говорив, що це спеціальний датчик, по якому видно найменшу несправність у машині і де її треба шукати. Вічка, що загоряються різними кольорами, татко називав фотодіодами.

(Далі буде).

Юрій Дмитренко — молодий полтавський письменник. Родом з Маловиснівського району. Кілька років жив у Кіровограді, працював завідувачем відділом пропаганди газети «Молодий комунар».

Перші повісті надрукував у республіканській журнальній періодичній. На початку минулого року у видавництва ЦН ЛКСМУ «Молодь» вийшла перша книга прозаїка «Скарби мовчати».

«Молодому комунару» Юрій Дмитренко запропонував свою нову пригодницьку повість.

„Душа людини значно важча за тіло...”

Після перегляду вистави Сухумського державного грузинського драматичного театру імені К. Гамсахурдіа мені захотілося знову відкрити сторінки роману, та не з тим, щоб звернути відповідність першоджерелу, а з бажанням ще раз «побути на самоті» з думками відома твору. Роман — це сповідь автора, його пошуки, тобто закон людського співжиття. Люди не повинні забувати про милосердя і доброту — до цього висновку Бачана йшов своє життя, що відлющується у виставі як ланцюг різної ваги епізодів: від перших потрясінь до ліжка у кардіологічній лікарні. Це було красиве і важке життя людини, яка не боялася брати на себе відповідальність. Ось юний Бачана вбиває злодія і покидає Манучара Кіквдзе (заслужений артист ГРСР і народний артист Абхазької АРСР С. Пачкорія), прятуюче честь Тамари (Д. Пакеліані), проганяє негідника Даракхелідзе (заслужений артист ГРСР і Абхазької АРСР Н. Карахелідзе)... Нічого героїчного у цьому немає. Звичайні вчинки порядної людини. Але покладемо руку на серце: чи кожен з нас став би турбуватися чужою невлаштованістю?

Автор, а за ним театр, загострюють ситуацію, звідси у відкритому диспуті комуніста Бачана Рамішвілі і настоятеля Ортачальської церкви отця Іорам (у ролі служителя культу народний артист СРСР М. Чубінідзе). Та Бачана і отця Іорам не протистоять один одному як вороги. Обидва вони служать істині милосердя і доброти, що лежить в основі формули діючого закону вічності. Власне, обидва вони вірять у людину, душі якої нічого не можна заповіяти, якщо ця душа керується законами вселюдського гуманізму. Бачана у поважному віці грає народний артист ГРСР Г. Кавтарадзе, а більш молодим — заслужений артист Абхазької АРСР Г. Сірадзе.

Тепла, дещо навіть елегійна атмосфера панує на сцені в епізодах спогадів Бачани про тбіліську юність. У сценографії Ю. Геремідзе немає ніяких відвертих натяків, що підсолоджують наше уявлення про колорит грузинської столиці у повоєнний час. Взагалі художнє оформлення стримане і лаконічне, що, однак, не заперечує певного емоційного середовища. Головне ж справді у характері. Глибоко хвилюючим епізодом стали сцени з божівільною Марго (Н. Хуріті). Якими гарними людьми пригадуються Бачані його верніські друзі, що прийняли у своїй серії драму забутої богом Марго! Це теж «діє» на закон вічності. На жаль, інтимній лінії Бачана — Маріам (Л. Пакуаш-

вілі) необхідної схильності не вистачає. Мені здається, що це не вдалося театру подолати складності перенесення роману на сцену.

«Цементуючою» основою вистави став виконавець ролі Бачани Рамішвілі Г. Кавтарадзе, артист, відомий далеко за межами своєї республіки. Гра Кавтарадзе — то поєднання філігранної акторської техніки і тонкого психологізму. Коли він не бере участі у дії, а просто спостерігає, його погляд, його мовчання такі багатозначні, що відчувашся внутрішню роботу думки, змисловість людської індивідуальності.

Про що ця вистава? Про те, якими мають бути люди і якими вони, на жаль, ще не стали. Це вистава про зіткнення різних життєвих позицій, про різні способи життя. Про те, як можна продати добро за тридцять срібляків. Але на відміну від християнського всепрощення отця Іорам, позиція Бачани тверда і принципова — на всепрощення він не піде: інакше закон вічності не матиме під собою ґрунту. «Душа людини значно важча за її тіло...» Вона така важка, що одній людині не під силу нести її. І тому ми, поки живі, повинні допомагати один одному... — ось він, відкритий Бачаною Рамішвілі, закон вічності, з яким звертається до глядачів у фіналі Г. Кавтарадзе, закликаючи кожного нести в собі сонце, що живиться від любові...

В. ЛЕВОЧКО.

ДЖАЗ І ПОЕЗІЯ

Відомий джазовий музикант і композитор Пол Вінтер грає музику, котру прийнято називати екологічним джазом. Слухачам ансамблю «Консорт» — це означає не тільки слухати музичні інструменти, але й голоси птахів, виття вовків, шуми «зітхання» квітів. Це значить — слухати голос Землі, на котрій живемо. Пол Вінтер та його колеги приїхали до Москви після двотижневої поїздки по Сибіру. Там, на озері

Байкал і в тайзі, вони записали на магнітну стрічку голоси нерпи, сибірського журавля, снігового барса та інших представників сибірської фауни. Цей звуковий матеріал потрібен колективу для створення музичного циклу про нашу країну, в котрому будуть використані фольклорні мелодії народів СРСР. У Москві Пол Вінтер і його ансамбль «Консорт» виступили разом з відомим радянським поетом Євгеном Євтушенком у Державному концертному залі.

Вірші і джазова імпровізація — це незвичайне по-

єднання музики і поезії слухали дві з половиною тисячі москвичів. «Бабин Яр», «Плач за вратом», «Люба, спи» гармонійно звучали з контрабасом, віолончеллю, флейтою, сопрано-саксофоном та ударними інструментами.

На знімку: багато років товаришувать радянський поет ЄВГЕН ЄВТУШЕНКО і американський музикант ПОЛ ВІНТЕР.

Фото Р. ДЕНИСОВА. Фотохроніка ТАРС.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

СЬОГОДНІШНІМ гравцям «Зірки» не завадило б нагадати, що в 1961 році їх попередникам оперше на Україні було вручено «Рубіновий Кубок» — приз республіканської газети «Молодь України».

В цьому сезоні команда перед початком другого кола фінальних змагань пропустила 73 м'ячі за 33 гри. Такого сумного результату не знала ще жодна українська команда другої ліги.

І ось за три тури до закінчення чемпіонату (програвши «Буковину» — 1:3) «Зірка» на 23 місці: 13 перемог, 5 нічиїх, 19 поразок, різниця забитих і пропущених м'ячів — 43-79, отже, лише 31 очко.

Згадаймо тренера О. Расторгуєва, який сім років

«Зірка» вже перебувала на шостому місці і від неї тільки на вісім очок відставала команда «Закарпаття» (Ужгород), а нині цей розрив скоротився до двох очок.

Звичайно, глибокий аналіз можуть і повинні зробити спеціалісти облспорткомітету та обласної ради ДСТ «Авангарду», спортивного клубу «Зірка», які відповідають за стан справ в команді. Про незадовільну практику часті зміни старшого тренера ми вже розповіли. А ще слід

ЧОМУ ТЬМЯНІЄ «ЗІРКА»

Нині серця сотень палких прихильників «Зірки» сповнені розчарування, подиву. Чому футбольна фортуна відвернулася від команди?

Згадаймо славні сторінки біографії «Зірки». В 1953 році команда (під назвою «Торпедо») завоювала звання чемпіона центральної ради ДСТ «Торпедо», заволала Кубком України. Через рік — вона володар Кубка Укрпрофради. За час виступів в класі «Б» (1958—1965 рр.) «Зірка» тричі посідає третє призове місце в зональних турнірах (1961—1963 роки в першій, а в 1964 році — в другій зоні). В класі «А» по другій групі (1966—1970 рр.) команда в 1968 році займає четверте місце. У другій лізі (з 1971-го) кіровоградці двічі (1975 і 1977 роки) входять в п'ятірку найсильніших команд республіки. В 1973 та 1975 роках «Зірка» здобуває кубок України — приз газети «Радянська Україна».

стояв біля керма «Зірки» (1975—1981 роки). За цей час наша футбольна команда із 17-го місця (в числі 20 команд шостої зони) посідає 5, 7, 5, 7, 9, 6 місця. Успіх? Так, і очевидний. Але трапився зрив в 1981 році — прийшла пора зміни покоління, пошуку нових тактичних схем, і команда з'їхала на давно забуте до цього 17 місце. Було ніби забуте все, що так накопичувалося до цього, збиралося по зернині і краплині. О. Расторгуєва змусили залишити команду. Тільки тепер, з часом, видно, що при ньому «Зірка» мала найкращу різницю забитих і пропущених м'ячів, найкращі місця, найсолідніший авторитет в республіці за час виступів у другій лізі (з 1971 р.).

І ось зміна трьох тренерів за два роки. Почався спад: 1982 рік — п'ятнадцять, 1983 рік — сімнадцять, 1984 — вісімнадцять і минулого року відносно покращення — десять місця.

Треба відверто відзначити, що за час перебування взагалі у другій лізі ніхто з бомбардирів «Зірки» так і не зміг ні разу очолити список кращих снайперів українських команд. У списку членів українського клубу «100 м'ячів в чемпіонатах» також нікого немає з кіровоградців.

СЬОГО часу після десяти турнірів наприкінці 1980 року «Зірка» за сумою виступів у турнірах другої ліги у відповідності з кількістю очок, набраних у цих змаганнях, зайняла третє призове місце серед українських команд. На початку цьогоорічного 16-го турніру другої ліги

тісніше налагодити стосунки команди з тими, чия заводська марка вона представляє. Адже цього року «Зірка» так і не прозвітувала перед заводчанами про готовність до сезону, тренери уникнули відвертої розмови з болельщиками.

Але й обіцяти, ставити завдання перед командою необхідно реально, виходячи з конкретних обґрунтованих даних, ретельної підготовки. Всі, очевидно, пам'ятають, як після ривка в другому колі чемпіонату 1983 року із загрозливого становища вийти з другої ліги, навесні наступного року старший тренер «Зірки» Ю. І. Горжанкін дав слово: «З такими хлопцями ми увійдемо до першої п'ятірки української зони» (!). Ідея легкої перемоги, самозаспокоєності привела до зниження відповідальності окремих футболістів, порушення режиму, грубих помилок у захисті. Команда не витримала напруження, відставши лише на два очка від запобіжного шостого залікового місця, і у фінальних змаганнях не потрапила (в місця на першому етапі), замість обіцяного п'ятого місця посіла аж вісімнадцяте. В кінцевому результаті вона зайняла десяте місце. Цьогорічний вихід у сімку виявився не під силу молодим гравцям, і групову боротьбу вони закінчили десятими.

Цього року команда залишилася на початку сезону без О. Діброви, О. Рябоконя, О. Коломійця, С. Ралюченка, Е. Денисенка, С. Лантійова; не з'явилися на полі в матчах першого етапу І. Мартиненко, В. Геман, А. Мулиндин.

Але ж тренери повинні завжди думати наперед про резерв. Недалекоглядність останніх років привела до того, що цього року в складі «Зірки» на іграх побувало 13 нових гравців (!?), а всього більш як 25! Таке решето, без слів, дуже діряве і в першу чергу воно важким тягарем лягає на психологічний стан футболіста — чи може він за одну-три гри себе проявити?

Нині команда слабка фізично, її вистає на 20—30 хвилин напруженого ритму гри — програма навчально-тренувального навчання, мабуть, низька за об'ємом.

Відсутній диспетчер, такий, якими були Юрій Касюк, Ігор Черненко. Немає кому взяти гру «на себе», повести інших вперед, що зміцнило б мікроклімат серед гравців, вселило б в них упевненість, піднесло бойовий запал, бійцівські якості.

Втрачений вплив громадськості на гру «Зірки»: лише на папері та в радіооголошенні функціонує давно забутий керівництвом спортклубу «Зірка» клуб любителів футболу. Тренерський склад команди, її капітан і комсорг ніяк не наважались після матчу відповісти на запитання болельщиків.

В області регулярно займається футболістом понад 32 тисячі чоловік, є 74 штатних тренери, в ДЮСШ функціонує 12 відділень з футболу, при команді «Зірка» вже не один рік працює спеціалізована ДЮСШ, в чемпіонаті області беруть участь 35 команд, два колективи — в першості УРСР серед колективів фізкультури. З такого великого футбольного господарства за останні роки в «Зірку» прийшло лише декілька перспективних молодих гравців: С. Козаков, О. Коробка, О. Михайленко, М. Шевченко, Г. Куроп'ятник (до того ж їм ще вчиться і вчитись футбольним премудростям).

В команді є непоганий воротар Ю. Колаковський, але захист в складі Є. Чижика, О. Коробка, В. Самофалова та В. Іщенко весь час «провалюється», не перекриваючи найбільш небезпечні шляхи до своїх воріт. Взяттю воріт суперників перешкоджають не зовсім прицільні удари М. Калити, В. Шепітька, А. Сальнікова.

Проблем чимало у «Зірці». Вилилися вони в те, що за останні чотири сезони команда не зуміла набрати навіть 50 процентів можливих очок, середній показник досягнень (суму зайнятих місць в другій лізі розділити на кількість чемпіонатів) впав до цифри 11,00, що відкинуло колектив в другу десятку (одинадцять місце) по республіці.

Невже так і не засвітить більше яскраво на футбольному небосхилі кіровоградська «Зірка», яка виховала трьох заслужених майстрів спорту (В. Веремеєв, В. Євтушенко, М. Михайлов), бронзового призера чемпіонату світу (В. Поркуян), провела 30 міжнародних матчів з представниками десяти країн?

В. СЕМЕНОВ.

«Молодой комунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На украинском языке.

НАША АДРЕСА:

316050. МПС,

м. Кировоград,

вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділів робітничої молоді та внутрішніспілового життя, сільської молоді — 2-53-94; пропаганди, листів і масової роботи — 2-59-02; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-53-22; оголошень — 4-28-96; коректорської — 3-61-83.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова

видавництва

«Кіровоградська правда»

Кіровоградського обкому

Компартії УРСР

м. Кировоград, вул. ...